

איזה כפרי, תערוכת יחיד

RAW-ART גלריה

25.04-08.06.2013

איזה כפרי יוצרת ציורים ומיצבים בהם היא מפרקת את מרכיבי הציור הבסיסיים. היא פיתחה שפה ייחודית ומובחנת של מחוות ציור מופשטות, אקספרסיביות וחופשיות, בצבעוניות עזה ובשימוש בחומרים מגוונים כגון אקריליק, ספריי, טפטים, פרספקס, קאפות, חוטים ותמונות רדי-מייד. אותו סגנון משמש אותה בציור וכן במיצב וכך היא עורכת דיאלוג בין שני המדיומים ופותרת שאלות בציור דרך יצירתה במיצב ולהיפך.

מטבע הדברים שני המדיומים מביאים לידי ביטוי ערכים שונים המשתנים מעצם ההבדל הקיים בין נוכחותו הדו מימדית של בד הציור לבין החוויה הפיסית של אובייקט בחלל. שוני זה מתבטא בכמה פרמטרים: שיטת העבודה שנדרשת בתהליך היצירה, שכן בעוד הציור נוצר בתהליך עבודה ממושך והדרגתי, נוצר המיצב בפעולת אימפרוביזציה בזמן נתון בחלל. כך גם אופן התנהגות הצורה, החומר והצבע משתנים בהתאם למופעם בדו או בתלת מימד. כמו כן, היחסים שנוצרים בין היצירה לצופה, על התגובה הרגשית שהם מעוררים ויחסם אל הגוף. ואף נצחיותו של הציור לעומת זמניותו של המיצב, המפורק ונעלם לעד מרגע נעילת התערוכה.

למרות כל ההבדלים האלו, אין ספק שעבודתה במיצב מעוגנת בבסיסה היטב במדיום הציור וכי מיצביה הם למעשה מעין ציור בתלת מימד, המזמינים את הצופה לחזות בציור מבפנים ולחוות את הקומפוזיציות מנקודות מבט מרובות ודינאמיות. ניתן לפרש את עבודתה במיצב כחיבור בין מהלכים אמנותיים שהתפתחו בשני קצוות המאה ה-20 - האחד בתנועות האמנות אשר עסקו בפירוק הדימוי הריאליסטי בעקבות המצאת המצלמה. השני בהתפתחות המיצב (Installation) בשנותיה המאוחרות של המאה ה-20 ואיתו שימת הדגש על תכנון ההצבה של האובייקטים ואל יחסם אל החלל.

אפשר לראות בעבודות המיצב של כפרי כמהלך שמספק פתרון מסוים לאחת מבעיות הייצוג המרכזיות שהתמודדו איתה ציירים בהיסטוריה- היא בעיית הקיפאון הסטטי של הדימוי. ציירים אין

ספור ניסו להעביר תחושת תנועה ודינאמיות בציור, תחושה שמייצגת בדיוק רב יותר את המציאות ולא משאירה את רמת הייצוג במידה כל כך רגעית כמו התמונה הקפואה. זו התמודדות שאמנם חזרה לאורך כל תולדות האמנות אולם ביתר שאת בסוף המאה ה-19 ובתחילת המאה ה-20 - עם דוגמאות רבות כגון תנועת הפוטוריזם, מרסל דושאן בעבודות כמו "עירום יורד במדרגות" ו"הזכוכית הגדולה" (האחת פרשנות צורנית לסוגיה והשנייה מושגית), ובאופן מסוים ניתן לפרש גם את הקוביזם והאימפרסיוניזם כניסיונות לתאר את המציאות באופן קפוא פחות- בראשון דרך ריבוי נקודות מבט ובשני דרך עיסוק במימד הזמן (חזרה לצייר את אותו הנוף במועדים שונים לאורך היממה או השנה)

מעניין לחשוב על תפקיד הצופה בסוגיית ניסיונותיהם של ציירים לצלוח את מחסום הסטטיות. הצופים שיתפו פעולה עם פיתיון אשליית התנועה שזרקו להם האמנים ודמיינו בראשם את מה שהציירים רק רמזו לו. הצופים סבבו הלוך ושוב סביב המונה ליזה בחיפוש אחר חיוכה המשתנה, דימו לעיני רוחם את ליליות המים של מונה צפות לפנייהם וסוחפות אותם במורד האגם, או את קומפוזיציות המוסיקה של קנדינסקי קמות לתחייה ומתחילות לרקוד.

מעבר הציור של כפרי מבד הציור אל החלל, מאפשר לצופה לנוע בתוכו וכך לצפות בו מזוויות רבות כמספר תנועותיו בחלל- הקומפוזיציות של הציור משתנות כך ללא הרף במעין אנימציה שמופעלת על ידי העין האנושית.

הקומפוזיציה אינה תחומה במלבן ומקובעת במקום שהצייר החליט להניח את מכחולו, אלא היא רבת נקודות מבט וצורות התבוננות ומסיבה זו, למרות שמדובר בציור מופשט, יש לה תכונות המייצגות את המציאות המשתנה והדינאמית בצורה כנה וישירה מאין כמותה.

נוגה דוידסון, אוצרת